

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 312/2012-25

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 27. júna 2012 predbežne prerokoval sťažnosť J. B. toho času vo väzbe, zastúpeného advokátkou JUDr. Z. C., T., vo veci namietaného porušenia základného práva na osobnú slobodu podľa čl. 17 ods. 1, 2, 3 a 5 Ústavy Slovenskej republiky a podľa čl. 8 ods. 1, 2 a 5 Listiny základných práv a slobôd, ako aj práva na slobodu a bezpečnosť podľa čl. 5 ods. 1 a 4 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Krajského súdu v Trnave č. k. 6 Tos/64/2012-239 z 3. mája 2012 v spojení s uznesením Okresného súdu Galanta č. k. 2 T/231/2011-230 zo 4. apríla 2012, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť J. B. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 30. mája 2012 doručená sťažnosť J. B. (ďalej len „sťažovateľ“) vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na osobnú slobodu podľa čl. 17 ods. 1, 2, 3 a 5 Ústavy Slovenskej

republiky (ďalej len „ústava“) a podľa čl. 8 ods. 1, 2 a 5 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“), ako aj práva na slobodu a bezpečnosť podľa čl. 5 ods. 1 a 4 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Krajského súdu v Trnave (ďalej len „krajský súd“) č. k. 6 Tos/64/2012-239 z 3. mája 2012 (ďalej aj „napadnuté rozhodnutie krajského súdu“) v spojení s uznesením Okresného súdu Galanta (ďalej len „okresný súd“) č. k. 2 T/231/2011-230 zo 4. apríla 2012 (ďalej aj „napadnuté rozhodnutie okresného súdu“).

2. Z obsahu sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľ bol uznesením okresného súdu sp. zn. 1 Tp 15/2011 z 21. marca 2011 vzatý do väzby z dôvodov podľa § 71 ods. 1 písm. c) zákona č. 301/2005 Z. z. Trestný poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný poriadok“). Okresný súd svojím ostatným uznesením č. k. 2 T/231/2011-230 zo 4. apríla 2012 zamietol žiadosť sťažovateľa o prepustenie na slobodu. Krajský súd konajúc o podanej sťažnosti sťažovateľa rozhodol uznesením č. k. 6 Tos/64/2012-239 z 3. mája 2012 o jej zamietnutí podľa § 193 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku z dôvodu jej nedôvodnosti.

3. Napadnutému rozhodnutiu krajského súdu (v nadväznosti na argumentáciu okresného súdu v napadnutom rozhodnutí, pozn.) sťažovateľ vytykal jeho neústavnosť, nezákonnosť a porušenie v bode 1 citovaných práv garantovaných ústavou, listinou a dohovorom, ktorých porušenie videl predovšetkým v neexistencii dôvodov preventívnej väzby podľa § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku. V tomto ohľade sťažovateľ uviedol: *„Skutočnosť, že okresný a krajský súd sa nezaoberal argumentáciou sťažovateľa, považuje sťažovateľ za prejav svojvôle a postup celkom sa vymykajúci zákonnosti, resp. postup v ktorom absentuje zákonné a ústavne konformné odôvodnenie väzby aj v zmysle čl. 17 ods. 1... a ods. 5 Ústavy. Sťažovateľ je toho názoru, že krajský súd nedostatočným spôsobom skúmal hmotné a procesné podmienky väzby. Hmotné a najmä podmienky väzby nie sú v prípade sťažovateľa dané a navyše ani rozhodnutím krajského súdu odôvodnené a riadne preukázané.“*

4. Sťažovateľ žiadal ústavný súd, aby takto rozhodol:

„1. Základné právo J. B... na osobnú slobodu, čl. 17 ods. 1, ods. 2, ods. 3 a ods. 5 Ústavy..., čl. 8 ods. 1, ods. 2 a ods. 5 listiny... a právo podľa čl. 5 ods. 1 a ods. 4, Dohovoru..., postupom Krajského súdu Trnava v konaní vedenom pod spisovou značkou 6 Tos/64/2012-239 zo dňa 03. 05. 2012 a uznesením Okresného súdu v Galante sp. zn. 2 T/231-230 zo dňa 04. 04. 2012 porušené bolo.

2. Uznesenie Krajského súdu Trnava sp. zn. 6 Tos/64/2012-239 zo dňa 03. 05. 2012 sa zrušuje a vec sa vracia Krajskému súdu Trnava na ďalšie konanie.

3. J. B. priznáva finančné zadostúčinenie vo výške 10.000,- €.

4. Krajský súd Trnava je povinný uhradiť J. B. náhradu trov konania...“

II.

5. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

6. Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Skúma pritom tak všeobecné, ako aj osobitné náležitosti návrhu (v tomto prípade sťažnosti) podľa § 49 a nasl. zákona o ústavnom súde vrátane okolností, ktoré by mohli byť dôvodom na jeho odmietnutie. Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

7. Sťažovateľ namietal porušenie v petite označených práv napadnutým rozhodnutím krajského súdu a v jeho spojení tiež s rozhodnutím okresného súdu. „*Podstata tejto ústavnej sťažnosti spočíva predovšetkým v tom, že Okresný súd... ako aj Krajský súd... vo svojich uzneseniach nedostatočne vysporiadali s argumentáciou sťažovateľa. ... v demokratickom a právnom štáte by mal mať každý občan právo na riadne a vyčerpávajúce odôvodnenie akéhokoľvek rozhodnutia súdu, predovšetkým však takého, ktorým mu bola obmedzená jeho osobná sloboda a to v každom štádiu konania.*“

II.A

K namietanému porušeniu označených práv uznesením okresného súdu

č. k. 2 T/231/2011-230 zo 4. apríla 2012

8. V čl. 127 ods. 1 ústavy je zakotvený princíp subsidiarity, ktorý znamená, že ústavný súd môže konať o namietanom porušení práv sťažovateľa a vecne sa zaoberať sťažnosťami iba vtedy, ak sa sťažovateľ nemôže domáhať ochrany svojich práv pred všeobecným súdom. Namietané porušenie niektorého zo základných práv alebo slobôd teda automaticky nezakladá aj právomoc ústavného súdu na konanie o nich. Pokiaľ ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti fyzickej osoby alebo právnickej osoby zistí, že ochrany tohto základného práva alebo slobody, porušenie ktorých namieta, sa sťažovateľ môže domôcť využitím jemu dostupných a aj účinných právnych prostriedkov nápravy, prípadne iným zákonne upraveným spôsobom pred iným súdom alebo pred iným štátnym orgánom, musí takúto sťažnosť odmietnuť z dôvodu nedostatku svojej právomoci na jej prerokovanie (napr. m. m. I. ÚS 103/02, I. ÚS 6/04, II. ÚS 122/05, IV. ÚS 179/05, IV. ÚS 243/05, II. ÚS 90/06). Ústavný súd predstavuje v tejto súvislosti ultima ratio inštitucionálny mechanizmus, ktorý nasleduje až v prípade nefunkčnosti všetkých ostatných orgánov verejnej moci, ktoré sa na ochrane ústavnosti podieľajú. Opačný záver by znamenal popieranie princípu subsidiarity právomoci ústavného súdu podľa zásad uvedených v § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde (III. ÚS 149/04, IV. ÚS 135/05).

9. Pokiaľ ide o napadnuté rozhodnutie okresného súdu, ktorým tento zamietol žiadosť sťažovateľa o prepustenie z väzby, ústavný súd vzhľadom na už uvedené poukazuje na skutočnosť, že proti tomuto rozhodnutiu bolo možné podať sťažnosť podľa § 185 a nasl. Trestného poriadku, čo aj sťažovateľ využil, a preto sťažnosť v tejto časti bolo potrebné odmietnuť pre nedostatok právomoci ústavného súdu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

II.B

K namietanému porušeniu označených práv uznesením krajského súdu

č. k. 6 Tos/64/2012-239 z 3. mája 2012

10. O zjavnej neopodstatnenosti návrhu možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom orgánu verejnej moci (súdu) nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú možno preto považovať sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie (napr. rozhodnutia sp. zn. I. ÚS 66/98, I. ÚS 110/02, I. ÚS 140/03, IV. ÚS 166/04, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 168/05).

11. Článok 17 ods. 1 ústavy zaručuje osobnú slobodu. Podľa čl. 17 ods. 2 ústavy nikoho nemožno stíhať alebo pozbaviť slobody inak, ako z dôvodov a spôsobom, ktorý ustanoví zákon. Nikoho nemožno pozbaviť slobody len pre neschopnosť dodržať zmluvný záväzok. Podľa čl. 17 ods. 3 ústavy obvineného alebo podozrivého z trestného činu možno zadržať iba v prípadoch ustanovených v zákone. ... Podľa čl. 17 ods. 5 ústavy do väzby možno vziať iba z dôvodov a na čas ustanovený zákonom a na základe rozhodnutia súdu (podobne čl. 8 ods. 1, 2 a 5 listiny, pozn.).

12. Podľa čl. 5 ods. 1 dohovoru má každý právo na slobodu a osobnú bezpečnosť. Podľa čl. 5 ods. 4 dohovoru každý, kto bol pozbavený slobody zatknutím alebo iným spôsobom, má právo podať návrh na konanie, v ktorom by súd urýchlene rozhodol o zákonnosti jeho pozbavenia slobody a nariadil prepustenie, ak je pozbavenie slobody nezákonné.

13. Dohovor v čl. 5 a ústava v čl. 17 sa svojím obsahom týkajú osobnej slobody jednotlivca. Rozdielom v znení týchto článkov je použitá terminológia, keď čl. 5 dohovoru výslovne priznáva právo či nárok súvisiaci s osobnou slobodou, zatiaľ čo čl. 17 ústavy takéto termíny nepoužíva, ale ustanovuje jasné limity pre štát v prípade zásahov do osobnej slobody jednotlivca.

14. Ústavný súd vo svojej judikatúre k čl. 17 ods. 2 ústavy (obdobne aj podľa čl. 8 ods. 2 listiny, pozn.) uviedol, že vo vzťahu k väzbe obsahuje také práva, akými sú napríklad právo byť vo väzbe len zo zákonného dôvodu a na základe rozhodnutia sudcu alebo súdu; právo podať návrh na konanie, v ktorom by súd neodkladne alebo urýchlene rozhodol o zákonnosti väzby a nariadil prepustenie, ak je táto nezákonná; právo nebyť vo väzbe dlhšie ako po dobu nevyhnutnú, resp. primeranú dobu alebo byť prepustený počas konania, pričom prepustenie môže byť podmienené zárukou (III. ÚS 7/00, I. ÚS 100/04). Z čl. 17 ods. 2 ústavy vyplýva neodmysliteľná súvislosť medzi väzobným dôvodom uvedeným v zákone a rozhodnutím sudcu alebo súdu, a to nielen pri rozhodnutiach o vzatí do väzby, ale aj počas ďalšieho trvania väzby. Zákonnosť väzby je zároveň determinovaná aj skutkovými okolnosťami, ktoré by svojou podstatou mali dať *ratio decidendi* (nosné dôvody) na uplatnenie vhodného zákonného ustanovenia. S touto konštatáciou úzko súvisí aj obsah základného práva podľa čl. 17 ods. 5 ústavy, z ktorého vyplýva oprávnenie konkrétnej osoby na preskúmanie okolností svedčiacich pre a proti väzbe, ale zároveň aj povinnosť súdu rozhodnúť na základe konkrétnych skutočností, a nie na základe abstraktnej úvahy (obdobne III. ÚS 271/07).

15. Z ustálenej judikatúry ústavného súdu ďalej vyplýva, že právomoc ústavného súdu vo vzťahu k rozhodovaniu všeobecných súdov vo väzobných veciach je daná len na

preskúmanie dôvodu a spôsobu obmedzenia osobnej slobody, t. j. či proti osobe, ktorá sa berie do väzby, bolo vznesené obvinenie, rozhodnutie o väzbe sa odôvodnilo aj skutkovými okolnosťami, o väzbe rozhodoval súd, obvinený bol vzatý do väzby pre konkrétne skutočnosti, resp. že osoba bola vzatá a držaná vo väzbe len na čas dovolený zákonom, resp. konkrétnym rozhodnutím väzobného súdu o predĺžení väzby. Do obsahu právomoci ústavného súdu nepatrí preskúmať postup, ako aj správnosť skutkových a právnych záverov všeobecných súdov, ktorý viedol k záveru o existencii zákonného dôvodu na vzatie do väzby. Tento postup skúma opravný súd v riadnom inštančnom postupe, ktorý je funkčne usporiadaný na preskúmanie obsahu trestného spisu, súvisiacich listín, podaní obvineného a prípadne aj ďalších dôkazov osvedčujúcich použitie takéhoto zabezpečovacieho prostriedku, akým je väzba v trestnom konaní (II. ÚS 76/02). Skutkové a právne závery všeobecného súdu by mohli byť predmetom kontroly zo strany ústavného súdu vtedy, ak by vyvodené závery všeobecného súdu boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (obdobne napr. I. ÚS 13/00, III. ÚS 151/05).

16. Ústavný súd pripomína, že jeho úlohou ako nezávislého súdneho orgánu ochrany ústavnosti (čl. 124 ústavy) nie je konať ako súd tretej alebo štvrtej inštancie, ale jeho úlohou je preskúmať zlučiteľnosť opatrenia, ktorým je jednotlivец pozbavený slobody, s ústavou alebo medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách (I. ÚS 165/02).

17. Základné právo podľa čl. 17 ods. 2 ústavy vo svojom znení odkazuje na zákon, a preto pri posudzovaní otázky jeho rešpektovania alebo porušenia musí brať ústavný súd do úvahy zákonnú úpravu a jej aplikáciu príslušným orgánom, pričom v prípade zistenia závažného porušenia zákonnosti ide aj o porušenie ústavnosti (III. ÚS 48/00). Rovnako aj z čl. 17 ods. 5 ústavy vyplýva, že do väzby možno vziať iba z dôvodov a na čas ustanovený zákonom. Príslušná zákonná úprava obsiahnutá predovšetkým v Trestnom poriadku je tak integrálnou súčasťou ústavného rámca zaručenej osobnej slobody (II. ÚS 55/98). Aj čl. 5 ods. 1 dohovoru vyžaduje, aby k pozbaveniu osobnej slobody došlo „v súlade s konaním ustanoveným zákonom“ a každé dohovorom prípustné pozbavenie osobnej slobody [čl. 5 ods. 1 písm. a) až f)] musí byť „zákonné“. Dohovor tu teda priamo odkazuje na vnútroštátne

právo, a preto rešpektovanie tohto práva je integrálnou súčasťou záväzkov zmluvných štátov (Lukanov v. Bulharsko z 20. marca 1997, § 43). Každé pozbavenie osobnej slobody zároveň musí byť v súlade s účelom čl. 5 dohovoru, ktorým je ochrana jednotlivca pred svojvôľou (Morsink v. Holandsko z 11. mája 2004).

18. Podľa § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku obvinený môže byť vzatý do väzby len vtedy, ako doteraz zistené skutočnosti nasvedčujú tomu, že skutok, pre ktorý bolo začaté trestné stíhanie, bol spáchaný, má znaky trestného činu, sú dôvody na podozrenie, že tento skutok spáchal obvinený a z jeho konania alebo ďalších konkrétnych skutočností vyplýva dôvodná obava, že bude pokračovať v trestnej činnosti, dokoná trestný čin, o ktorý sa pokúsil, alebo vykoná trestný čin, ktorý pripravoval alebo ktorým hrozil.

Podľa § 72 ods. 2 Trestného poriadku konať a rozhodovať možno len o väzbe osoby, proti ktorej bolo vznesené obvinenie. Odôvodnenie rozhodnutia o väzbe obsahuje aj uvedenie skutkových okolností, o ktoré sa výrok rozhodnutia o väzbe opiera. O väzbe koná a rozhoduje súd a v prípravnom konaní na návrh prokurátora sudca pre prípravné konanie, ktorý nie je pri vymedzení dôvodov väzby návrhom prokurátora viazaný. O sťažnosti proti rozhodnutiu súdu alebo sudcu pre prípravné konanie o väzbe koná a rozhoduje nadriadený súd. Pred rozhodnutím o väzbe musí byť obvinený vypočutý; o čase a mieste výsluchu sa vhodným spôsobom upovedomí prokurátor, obvinený a jeho obhajca, ak je dosiahnuteľný. Predseda senátu alebo sudca pre prípravné konanie vypočuje obvineného a potom umožní prísediacim alebo sudcom, prokurátorovi a obhajcovi položiť obvinenému otázky týkajúce sa rozhodnutia o väzbe; bez výsluchu obvineného možno rozhodnúť o väzbe len vtedy, ak obvinený výslovne požiadal, aby sa konalo v jeho neprítomnosti alebo ak zdravotný stav obvineného neumožňuje jeho výsluch. ... Podľa § 192 ods. 1 Trestného poriadku pri rozhodovaní o sťažnosti preskúma nadriadený orgán správnosť výrokov napadnutého uznesenia, proti ktorým sťažovateľ podal sťažnosť a konanie predchádzajúce týmto výrokom napadnutého uznesenia...

19. Krajský súd v napadnutom rozhodnutí č. k. 6 Tos/64/2012-239 z 3. mája 2012 v podstatnom uviedol:

«Na podklade podanej sťažnosti, odvolací súd v zmysle § 192 ods. 1 Trestného poriadku preskúmal správnosť výroku napadnutého uznesenia, proti ktorému sťažovateľ podal sťažnosť, ako i konanie predchádzajúce vydaniu výroku napadnutého uznesenia, pričom zistil, že sťažnosť obžalovaného J. B. nie je dôvodná.

Na margo sťažnostných dôvodov obžalovaného J. B. považuje za potrebné odvolací súd uviesť nasledovné:

Podľa protokolácie zápisnice sudcu z prípravného konania rozhodujúceho o väzobnom stíhaní obžalovaného J. B. je zrejmé, že obžalovaný J. B. mal byť na začiatku úkonu jednak riadne poučený a súčasne mal mu byť doručený návrh okresného prokurátora na vzatie do väzby, následne sa mohol obžalovaný s týmto (návrhom) oboznámiť. Na tejto konštatácii nemení nič skutočnosť, že v spise sa nenachádza príslušná doručka preukazujúca túto skutočnosť. V kontexte, v tomto smere prezentovanej argumentácie je z pohľadu odvolacieho súdu nepochopiteľné to, že obžalovaný sa „dožaduje“ porušenia zákona v súvislosti s nedoručením mu návrhu okresného prokurátora na jeho väzobné stíhanie až po lehote viac ako jedného roka. V žiadnej z predchádzajúcich žiadostí o prepustenie z väzby na slobodu, resp. následne podávaných sťažností túto skutočnosť neuviedol. Z tohto pohľadu sa javila pre odvolací súd táto námietka (spočívajúca v tom, že mu nemal byť doručený návrh okresného prokurátora na väzobné stíhanie) ako účelová.

Vo väzbe na argumentáciu sústredujúcu sa na namietame zákonnosti vykonávaných dôkazov v rámci hlavného pojednávania, tunajší odvolací súd má za to, že v rámci posudzovania sťažnosti smerujúcej do dôvodov väzby, nie je možné sa súčasne zaoberať legalitou vykonávaných dôkazov, ktoré majú odôvodňovať rozhodnutie súdu vo veci samej. Takáto (legalita dôkazov) je predmetom preskúmania v rámci podaných opravných prostriedkov smerujúcich čo do merita veci. V rovnakom zmysle sa už tunajší odvolací súd vyjadril v predchádzajúcom rozhodnutí pod sp. zn. 6 Tos/125/2011 zo dňa 18. 10. 2011, pričom sa odvolací súd aktuálne preskúmajúci sťažnosť obžalovaného pridržava tejto argumentácie.

V konečnom dôsledku odvolací súd má za to, že aj v štádiu po vyhlásení rozsudku súdu prvého stupňa, ktorým bol obžalovaný J. B. uznaný vinným zo spáchania zločinu nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držania a obchodovania s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. d/ Trestného zákona, za čo mu bol

uložený trest odňatia slobody v trvaní 6 (šesť) rokov, so zaradením pre výkon do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s minimálnym stupňom stráženia, pretrvávajú preventívne dôvody väzby uvedené v ustanovení § 71 ods. 1 písm. c/ Trestného poriadku.

Tieto (preventívne dôvody väzby) sú konkretizované skutočnosťami, na ktoré poukázal tunajší odvolací súd v predchádzajúcich rozhodnutiach, ktorým zamietol sťažnosť obžalovaného proti rozhodnutiu okresného súdu zamietajúceho jeho žiadosť o prepustenie z väzby.»

20. Ústavný súd po oboznámení sa s obsahom napadnutého rozhodnutia krajského súdu konštatuje, že krajský súd konal v medziach svojej právomoci, keď príslušné ustanovenia Trestného poriadku podstatne pre posúdenie veci interpretoval a aplikoval, a jeho úvahy vychádzajú z konkrétnych faktov, sú logické, a preto aj celkom legitímne a právne akceptovateľné. Zo záverov, ku ktorým dospel krajský súd pri posudzovaní podmienok ďalšieho zotrvania sťažovateľa vo väzbe v jeho trestnej veci, pritom nevyplýva jednostrannosť alebo taká aplikácia príslušných ustanovení Trestného poriadku, ktorá by bola popretím ich podstaty a zmyslu.

21. Krajský súd teda skúmal okolnosti ďalšieho pozbavenia osobnej slobody sťažovateľa nielen z hľadiska relevantných zákonných ustanovení Trestného poriadku, ale aj z hľadiska rešpektovania základných práv a slobôd sťažovateľa garantovaných ústavou a dohovorom. Adresným poukazom na konkrétne skutkové okolnosti zdôvodnil existenciu dôvodov preventívnej väzby sťažovateľa, čím v plnej miere ústavne konformne postupoval aj v súlade s ústavným súdom judikovaným právnym názorom, podľa ktorého „zákonnosť väzby musí byť determinovaná aj skutkovými okolnosťami, ktoré by svojou podstatou mali dať *ratio decidendi* na uplatnenie vhodného zákonného ustanovenia“, teda inými slovami, oprávneniu konkrétnej osoby na preskúmanie okolností svedčiacich pre a proti väzbe korešponduje povinnosť súdu rozhodnúť na základe konkrétnych skutočností, a nie na základe abstraktnej úvahy (obdobne III. ÚS 271/07); na túto požiadavku krajský súd vo svojom napadnutom rozhodnutí plne reflektoval.

22. V neposlednom rade ústavný súd poznamená, že aj z jeho zistení (z vyžiadaného trestného spisu, pozn.) vyplýva, že sťažovateľ aj v predchádzajúcom období (napr. v konaní, ktoré predchádzalo uzneseniu okresného súdu sp. zn. 1 Tp 15/2011 z 21. marca 2011 o jeho vzatí do väzby, alebo v žiadosti o prepustenie z väzby z 3. októbra 2011, ktorú podal prostredníctvom svojho zvoleného obhajcu, tak aj v podanej sťažnosti zo 6. októbra 2011 proti uzneseniu okresného súdu sp. zn. 2 T 231/2011 z 5. októbra 2011 o jeho neprepustení z väzby) neuvádzal vo svojej argumentácii skutočnosť, že mu nebol vôbec, resp. zákonným spôsobom doručený návrh prokurátora na jeho vzatie do väzby. Sťažovateľ v tejto súvislosti tvrdil, že *„Krajský súd... mal jednoznačne skúmať opodstatnenosť mojej výhrady a mal zisťovať, či mi bol zákonným spôsobom doručený návrh na vzatie do väzby a či som mal možnosť sa riadne pripraviť na výsluch pred súdom.“*. Ústavný súd sa pri posúdení tejto sťažovateľovej námietky plne stotožnil s argumentáciou krajského súdu, ktorý v súvislosti s tým uviedol: *„... je z pohľadu odvolacieho súdu nepochopiteľné to, že obžalovaný sa dožaduje porušenia zákona... až po lehote viac ako jedného roka. V žiadnej z predchádzajúcich žiadostí o prepustenie z väzby na slobodu... túto skutočnosť neuviedol.“*

23. V kontexte tohto zistenia (bod 22 *in fine*) ústavný súd upriamuje sťažovateľovu pozornosť k zákonnej úprave § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde, podľa ktorej sťažnosť možno podať ústavnému súdu v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti... alebo upovedomenia o inom zásahu, ktorým malo byť spôsobené namietané porušenie základného práva. Nedodržanie tejto lehoty je zákonom ustanoveným dôvodom na odmietnutie sťažnosti (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde), pričom zákon o ústavnom súde neumožňuje zmeškanie tejto kogentnej lehoty odpustiť (pozri napr. IV. ÚS 14/03, III. ÚS 124/04). Napokon z obsahu zápisnice z pojednávania okresného súdu z 21. marca 2011 vyplýva, že sťažovateľovi bol krátkou cestou riadne doručený návrh prokurátora na jeho vzatie do väzby. Z obsahu tejto zápisnice tiež vyplýva, že sťažovateľovi bol poskytnutý priestor na prednesenie jeho výhrad k väzobnému stíhaniu jeho osoby.

24. Keďže v súlade s ustálenou judikatúrou ústavného súdu (napr. IV. ÚS 66/02, III. ÚS 263/03, III. ÚS 77/05, III. ÚS 198/07) možno za zjavne neopodstatnenú sťažnosť považovať takú sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu

možnosť porušenia označeného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie, ústavný súd na základe už opísaných dôvodov sťažnosť v tejto časti odmietol pre jej zjavnú neopodstatnenosť.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 27. júna 2012